

July, 2017

မြန်မာနိုင်ငံ အလယ်ပိုင်းဒေသ ၏
ကျေးလက်အသွင်ကူးပြောင်းခြင်း- အပူပိုင်းဒေသ
ကျေးလက်စီးပွားရေး နှင့် စိုက်ပျိုးရေးဆိုင်ရာ
ကျေးလက် အခြေပြုစစ်တမ်းမှ တွေ့ရှိချက်များ

Ben Belton, Mateusz Filipski, Chaoran Hu,
Aung Tun Oo and Aung Htun

နိဒါန်း

အပူပိုင်းဒေသ ကျေးလက်စီးပွားရေး နှင့် စိုက်ပျိုးရေးဆိုင်ရာ ကျေးလက်အခြေပြု စစ်တမ်းကို ၂၀၁၇ ခုနှစ် နှစ်လည်ပိုင်းတွင် မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်း နှင့် မကွေးတိုင်း တို့မှ မြို့နယ် ၁၄ မြို့နယ် ရှိ ကျေးရွာပေါင်း ၃၀၀ တွင် ကောက်ယူခဲ့ပါသည်။ ယင်းတိုင်းဒေသကြီးများသည် မြန်မာနိုင်ငံ အလယ်ပိုင်းဒေသတွင် တည်ရှိပြီး နိုင်ငံ၏ စိုက်ပျိုးရေး ဇုံများ အနက် အရေးကြီးဆုံး ဇုံတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

စစ်တမ်း ကောက်ယူသည့်ပုံစံအား အပူပိုင်းဒေသ ကျေးလက်စီးပွားရေး လက်ရှိပြောင်းလဲနေမှု အခြေအနေ ကို လေ့လာရာတွင် အဆင်ပြေ ချောမွေ့စေရန် ရေးဆွဲထားပါသည်။ အချက်အလက်များကို ကောက်ယူရာ တွင် ကျေးရွာများမှ ဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံ၍ ရေရှည် နေထိုင်ခဲ့သော ကျေးရွာသူ၊ ကျေးရွာသားများအား အုပ်စုလိုက် တွေ့ဆုံမေး မြန်းခဲ့ပါသည်။

ကောက်ယူထားသည့် စစ်တမ်းတွင် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ နှင့် လူမှုရေးဆိုင်ရာ အခြေခံ အဆောက်အဦများ၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး နှင့် ရွှေ့ပြောင်းခြင်း၊ သွင်းရေရရှိနိုင်မှု၊ သီးနှံစိုက်ပျိုးခြင်းပုံစံ၊ လယ်ယာသုံးစက်ပစ္စည်းများ နှင့် အလုပ်သမား ကုန်ကျစရိတ်များ၊ စိုက်ပျိုးရေးနှင့် မသက်ဆိုင်သည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အရေအတွက်၊ ချေးငွေရရှိမှု နှင့် စပ်လျဉ်းသော အချက်အလက်များကို ကောက်ယူခဲ့ပါသည်။ အဓိက တွေ့ရှိချက် များကို အောက်တွင် အကျဉ်းချုပ်၍ ဖော်ပြထားပါသည်။

အခြေခံအဆောက်အဦများ

အလယ်တန်း နှင့် အထက်တန်း ကျောင်းများ အရေအတွက်သည် ၂၀၁၁ ခုနှစ်မှ စ၍ သိသိသာသာ တိုးတက် လာသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ စစ်တမ်းကောက်ယူသည့် ရွာများရှိ အလယ်တန်း နှင့် မူလတန်းကျောင်းများ၏ ထက်ဝက်ကျော်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ၆နှစ်အတွင်း တည်ဆောက်ခဲ့ပါသည်။ ယင်းအချက်သည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးအသွင် ကူးပြောင်းခြင်းကာလ မှ စတင်၍ ပြည်သူပိုင်အသုံး စရိတ် တိုးတက်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

လျှပ်စစ်မီးရရှိသော ကျေးရွာအရေအတွက်သည် ၂၀၁၁ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် လျှင်မြန်စွာ တိုးတက်လာခဲ့သည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ဆက်သွယ်ခြင်း၏ ၆၅% မှာ ထိုအချိန်ကတည်းကပင် ဆောင်ရွက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ တိုးတက်မှုများ ရှိသော်လည်း ကျေးရွာများ၏ သုံးပုံ တစ်ပုံ မျှသာ အစိုးရ၏ လျှပ်စစ်မီး သုံးစွဲနိုင်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

အပူပိုင်းဒေသ၏ လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး အခြေအနေမှာ နိုင်ငံတွင်း အခြားဒေသများ နှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ပို၍ ကောင်းမွန်ပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ကျေးရွာများ အားလုံးနီးပါးသည် ခြောက်သွေ့ရာသီတွင် ကားဖြင့် သွားနိုင်ပြီး၊ ရွာများ၏ လေးပုံ သုံးပုံ ကျော်သည် မိုးရာသီတွင် ကားဖြင့် သွားရောက်နိုင်သည်။ ကျောက်ခင်းလမ်း ခင်းထားသော ကျေးရွာ အရေအတွက်မှာ ၁၉၈၉ နှင့် ၂၀၁၁ ခုနှစ် အကြား ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် တိုးတက်ခဲ့ပြီး၊ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် အရှိန်အဟုန်ဖြင့် တိုးတက်လာခဲ့ပါသည်။

စစ်တမ်း ကောက်ယူသည့် ကျေးရွာများမှ အနီးဆုံးမြို့များသို့ ခရီးသွားလာရန် ကြာမြင့်ချိန် မှာ ၂၀၁၂ ခုနှစ် မှ စ၍ သိသာစွာ လျော့နည်းသွားပါသည်။ အနီးဆုံးမြို့သို့ ခရီးသွားလာရန် ပျမ်းမျှ ကြာမြင့်ချိန်မှာ မိုးရာသီ နှင့် ခြောက်သွေ့ ရာသီတို့တွင် သုံးပုံ တစ်ပုံခန့် ကျဆင်းလာခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ ခရီးသွားချိန် လျော့နည်းလာခြင်းမှာ ကျေးလက်လမ်းများ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာခြင်း နှင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်များ ပိုင်ဆိုင်မှု တိုးတက်လာခြင်း ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ မော်တော် ဆိုင်ကယ်များသည် စက်တပ်ယာဉ် အသုံးမပြုရသည့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းများ နေရာတွင် အစားထိုးလာပြီး အနီးဆုံးမြို့များသို့ ရောက်ရှိရန် အများဆုံး အသုံးပြုလာသည့် ခရီးသည် ပို့ဆောင်ရေး ပုံစံ ဖြစ်လာသည်။

ရေသွင်းခြင်း

အပူပိုင်းဒေသတွင် ဆည်များသည် ရေသွင်းစိုက်ပျိုးခြင်း၏ အဓိက အရင်းအမြစ်ဖြစ်ပြီး၊ ၄၃% သော ကျေးရွာများ နှင့် ၇၁% သော သွင်းရေ ရရှိသည့် အိမ်ထောင်စု တို့ကို ရေပေးဝေလျက်ရှိပါသည်။ ၁၉၇၀ ခု နှစ်လည်အစပိုင်းတွင် စစ်တမ်း ကောက်ယူသည့် ကျေးရွာများအတွက် ဆည်များသည် တခုတည်းသော သွင်းရေ ရရှိသည့် အရင်းအမြစ် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း၊ ထိုအချိန်မှစ၍ ဆည်ရေရရှိခြင်းသည် တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်လာခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ရာစုနှစ် (၃) စု အတွင်း မြေအောက် ရေသွင်းခြင်းနှင့် မြစ်ရေတင် စီမံချက်များသည် ဆည်ရေ သွင်းခြင်းထက် ပို၍လျှင်မြန်စွာ တိုးတက်လာခဲ့သည်။ ကျေးရွာရှိ အဝီစိတွင်းများ၏ ၈၀% နှင့် မြစ်ရေတင် စီမံချက်များသည် ၂၀၀၂ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် တည်ဆောက်ခဲ့ပါသည်။ အများပိုင်အဝီစိတွင်းများ၏ ၉၀% သည် ၂၀၁၁ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် တည်ဆောက်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း အိမ်ထောင်စုများ၏ လူဦးရေ စုစုပေါင်း ကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားပါက အခြားပုံစံများမှ သွင်းရေ ရရှိခြင်းသည် ဆည် မှ သွင်းရေ ရရှိခြင်းထက် ပို၍ အကန့်အသတ် ရှိကြောင်း ထင်မြင်ယူဆကြပါသည်။

ရေသွင်းခြင်းဆိုင်ရာ အခြေခံအဆောက်အအုံ သစ်များအတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများသည် တိုးပွားလာသော အိမ် ထောင်စုအရေအတွက် နှင့် ကိုက်ညီအောင် မဆောင်ရွက်နိုင်သေးပေ။ သွင်းရေ ရရှိနိုင်သော အိမ်ထောင်စုများ၏ အရေအတွက် မှာ ၂၀၁၂-၂၀၁၇ နှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် အနည်းငယ် (၁%) ကျဆင်း လာပါသည်။

သီးနှံစိုက်ပျိုးမှုပုံစံ

ရေသွင်းစပါး စိုက်ပျိုးသော ဧရိယာမှာ လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်အတွင်း ၂၀%ခန့် ကျဆင်းခဲ့ပါသည်။ ယင်းကာလ အတွင်း နှမ်း၊ မြေပဲ နှင့် ပဲတီစိမ်း စိုက်ပျိုးသည့် ဧရိယာ စုစုပေါင်းမှာ ၉% တိုးတက်လာခဲ့ပါသည်။ ၎င်းပြောင်းလဲလာသည့် အချက်သည် ဆည်များမှ သွင်းရေကို မရရှိမှုကြောင့် အချို့နေရာများ၌ မိုးရာသီတွင် စပါးကို စိုက်ပျိုးရန် မဖြစ်နိုင်သည့် စစ်တမ်းမှလေ့လာချက်များ နှင့် ကိုက်ညီပါသည်။

လယ်ယာသုံးစက်ပစ္စည်းများ နှင့် အလုပ်သမား ကုန်ကျစရိတ်များ

၂၀၁၂ မှ ၂၀၁၆ ခုနှစ်အထိ နေ့စားစိုက်ပျိုးရေး လုပ်သားများ၏ အမှန်တကယ် နေ့စဉ်လုပ်အားခမှာ ၃၃% ထက် ပို၍ တက်လာပါသည်။ အမျိုးသမီးများ၏ နေ့စဉ်လုပ်ခသည် အမျိုးသားများထက် ၂၀% နီးပါး နည်းပါး သော်လည်း အမျိုးသမီးနှင့် အမျိုးသားများအကြား လုပ်ခကွာခြားမှုမှာ အလွန်နည်းပါးကြောင်း တွေ့ရှိ ရပါသည်။

စက်ဖြင့် ရိတ်သိမ်းသည့်ဈေးနှုန်း နှင့် လက်ဖြင့်ရိတ်သိမ်းသည့် ဈေးနှုန်းတို့အကြား ကွာခြားနေခြင်းမှာ လုပ်အားခများ တက်လာခြင်း နှင့် ရိတ်သိမ်းခြွေစက်အသုံးပြုသည့်စရိတ်များ လျော့နည်းလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင် ရိတ်သိမ်းခြွေစက် မသုံးဘဲ စပါးရိတ်သိမ်းခြင်း နှင့် ခြွေလှေ့ခြင်းတို့ အတွက် တဧက ကုန်ကျစရိတ်မှာ ရိတ်သိမ်း ခြွေစက်သုံး၍ စပါးရိတ်သိမ်းခြင်း နှင့် ခြွေလှေ့ခြင်းတို့ထက် ၂၄% ပိုမို မြင့်မားသည်။ ယင်း ကွာဟချက်သည် ၂၀၁၆ ခုနှစ်တွင် ၅၄% ထိရှိခဲ့ပါသည်။

ရလဒ်အားဖြင့် ရိတ်သိမ်းခြွေစက်ကို တွင်ကျယ်စွာအသုံးပြုမှု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။ ရေသွင်းစိုက်ပျိုးသည့် ဧရိယာ နှင့် ရိတ်သိမ်းပြီးသည့် မိုးစပါးဧရိယာ စုစုပေါင်းသည် ၂၀၁၂ ခုနှစ် စိုက်ပျိုးခဲ့သည့် ဧရိယာ၏ ၇% နှင့် ၃% မျှသာ အသီးသီးရှိသည်။ ၂၀၁၆ ခုနှစ်တွင် ယင်းဧရိယာသည် ၇၂% နှင့် ၃၉% အထိတက်ခဲ့သည်။

ရာသီအလိုက် အလုပ်သမား အများဆုံး လိုအပ်သည့်အချိန်တွင် စက်ပစ္စည်းများအသုံးပြုမှု လျှင်မြန်စွာ တိုးတက်လာခြင်းသည် အလုပ်သမားများ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရရှိနိုင်ခြင်းအပေါ် အလွန်အမင်း သက်ရောက်မှု မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ယင်းကာလအတွင်း အလုပ်သမားများ အလုပ်ရှာဖွေရသည့် အချိန်သည် အနည်းငယ် ပိုကြာလာပါသည်။ ထိုအချက်သည် ၎င်းကာလအတွင်း ရွှေ့ပြောင်း လုပ်ကိုင်ခြင်း နှင့် လယ်ယာလုပ်ငန်းနှင့် မသက်ဆိုင်သည့် အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်းများ တိုးတက်လာခြင်းတို့သည် စိုက်ပျိုးရေး နှင့် သက်ဆိုင်သည့် အလုပ်အကိုင်များ လျော့ပါးလာမှုကို ဖြည့်ဆည်းရန် လုံလောက်ကြောင်း ညွှန်ပြသည်။

ကျေးလက်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ

ကျေးလက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အရေအတွက် တိုးတက်လာခြင်းသည် လွန်ခဲ့သည့် (၁၀) နှစ် အတွင်း လျှင်မြန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ စိုက်ပျိုးရေးဆိုင်ရာ စက်ပစ္စည်း ငှားရမ်းခြင်း လုပ်ငန်းများသည်လည်း အလွန် လျှင်မြန်စွာ တိုးတက်ခဲ့သည်။ ရိတ်သိမ်းခြွေစက် ငှားရမ်းသည့် လုပ်ငန်းအရေအတွက်မှာ ၂၆၀၀% မျှ တိုးတက်ခဲ့သည်။ လေးဘီးထွန်စက် ငှားရမ်းသည့်လုပ်ငန်းမှာ ၁၂၀၀% နှင့် နှစ်ဘီးထွန်စက် ငှားရမ်းသည့် လုပ်ငန်းမှာ ၄၅၀% တိုးတက်လာခဲ့သည်။ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူများသည် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ၏ ဒုတိယတိုးတက်မှု အမြန်ဆုံးလုပ်ငန်း ဖြစ်သည်။ ထရပ်ကား နှင့် ထော်လာဂျီ ငှားရမ်းသည့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ (စိုက်ပျိုးရေး ကုန်ပစ္စည်းများကို အဓိက သယ်ယူပို့ဆောင်သည့်လုပ်ငန်း) သည် ၅၆၀% နှင့် ၄၃၀% တိုးတက်ခဲ့သည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ခရီးသည်ပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းများသည် ၄၀၀% တိုးတက်ခဲ့သည်။

အမှန်တကယ် ဝင်ငွေတိုးတက်လာခြင်းသည် ကျေးလက်လူထုအား ယင်းတို့၏ စားသုံးမှု အသုံးစရိတ်များကို တိုးတက်စေပါသည်။ ဤအချက်သည် ကျေးလက်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများတွင် အခြေခံ လိုအပ်သည့် ကုန်စည်နှင့် ဝန်ဆောင်မှု မဟုတ်သည့် လုပ်ငန်းအရေအတွက် တိုးတက်လာခြင်းကို ဖြစ်စေပါသည်။ ၎င်းတွင် လက်လီ အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းများ (၁၉၀% ထိ)၊ အစားအသောက် နှင့် အဖျော်ယာမကာ ရောင်းချခြင်း (၁၂၀% ထိ) နှင့် ပုဂ္ဂလိက ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်း (ဥပမာ ဆံပင်ညှပ်ခြင်း) (၁၂၅%ထိ) ပါဝင်ပါသည်။

ချေးငွေ

အသေးစား ငွေရေးကြေးရေးလုပ်ငန်းများ နှင့် သမဝါယမဦးစီးဌာန မှ ချေးငွေရရှိမှုမှာ ၂၀၁၂ ခုနှစ် မှစ၍ တိုးတက်ခဲ့ပါသည်။ သမဝါယမ ဦးစီးဌာနမှ ချေးငွေကိုရရှိသော ကျေးရွာများသည် ၂၀၁၂ တွင် ၁၇% မှ ၂၀၁၇ တွင် ၈၇% ထိ တိုးတက်ခဲ့ပါသည်။ အခြား အသေးစား ငွေရေးကြေးရေး လုပ်ငန်းများမှ ချေးငွေ ရရှိသော ကျေးရွာ အုပ်စုများမှာလည်း ၁၂% မှ ၃၅% အထိ လျှင်မြန်စွာတိုး တက်လာခဲ့သည်။

ယင်းအချက်ကြောင့် မှတ်ပုံတင်လုပ်ကိုင်နေခြင်းမဟုတ်သည့် ငွေချေးငှားသူများမှ ကောက်ယူသည့်ပျမ်းမျှအတိုးနှုန်းမှာ ကျဆင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ယင်းငွေချေးငှားသူများ၏ လစဉ်အတိုးနှုန်း မှာ ၅.၂% ထိ (၈.၆% မှ ၃.၄% ထိ) ကျဆင်းခဲ့ပြီး၊ သူငယ်ချင်းများ နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများ၏ အတိုးနှုန်းမှာလည်း လစဉ် ၃% ထိ ကျဆင်းခဲ့ခြင်းကြောင့် အလွတ်သဘောဖြင့် ငွေချေးယူသူများအတွက် သက်သာမှုကြီးမား စေပါသည်။

မှတ်ချက်

ယခုစာတမ်း၏ မူရင်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားခဲ့ပြီး မြန်မာဘာသာသို့ မြန်မာ့ လူမှုစီးပွား ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအဖွဲ့ ကပင် ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ပါသည်။ မူရင်းစာတမ်းမှာ Rural Transformation in Central Myanmar: Results from the Rural Economy and Agriculture Dry Zone Community Survey ဖြစ်ပြီး ၂၀၁၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ တွင် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ၎င်းစာတမ်းအား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် CESD ဝက်ဘ် စာမျက်နှာတွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။ <https://myanmarcesd.org/programs/fspp/>

ဤသုတေသနလုပ်ဆောင်နိုင်ရန် အမေရိကန် နိုင်ငံတကာဖွံ့ဖြိုးရေးအေဂျင်စီ (USAID) ၏ Feed and Future လုပ်ငန်းမှတစ်ဆင့် အမေရိကန်ပြည်သူများက စေတနာများစွာဖြင့် ကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့ပါသည်။ ဤသုတေသန ရေးသားချက်များသည် စစ်တမ်းကောက်လေ့လာခဲ့သည့် သုတေသီများအပေါ်တွင်သာ တာဝန်ရှိပြီး၊ USAID (သို့) အမေရိကန်အစိုးရ၏ အမြင်မဟုတ်ပါ။ ဤစာတမ်းကိုအတွက် Livelihoods and Food Security Trust Fund (LIFT) မှလည်း ငွေကြေးထောက်ပံ့ပေးခဲ့ပြီး၊ ဩစတြေးလျ၊ ဒိန်းမတ်၊ ဥရောပသမဂ္ဂ (EU)၊ ပြင်သစ်၊ အိုင်ယာလန်၊ အီတလီ၊ လူဇင်ဘတ်၊ နယ်သာလန်၊ နယူးဇီလန်၊ ဆွီဒင်၊ ဆွစ်ဇာလန်၊ ဗြိတိန်၊ အမေရိကန်နှင့် မစ်ဆူဘီရီ ကော်ပိုရေးရှင်းတို့မှလည်း ဝိုင်းဝန်းထောက်ပံ့ခဲ့ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံရှိ ကျေးလက်ပြည်သူများ၏ အလုပ်အကိုင်နှင့် အစားအစာဖူလုံရေး ကောင်းမွန်တိုးတက်လာစေရန် ရိုးသားစွာ ကူညီပေးသည့် အထက်ပါ အလှူရှင်များအားလုံးကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။ စာတမ်းတည်းဖြတ် ပြင်ဆင်ပေးသူ Patricia Johannes ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ဤစာတမ်းအမြင်များသည် LIFT အဖွဲ့ဝင် အလှူရှင်များ၏ တရားဝင် အမြင်လည်းမဟုတ်ပါ။

မူပိုင်ခွင့် @ ၂၀၁၆၊ Michigan State University၊ မြန်မာ့လူမှုစီးပွားဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအဖွဲ့ (CESD)၊ International Food Policy Research Institute ။ မူပိုင်ခွင့်အားလုံးကို ထိန်းသိမ်းထားသည်။ ဤစာတမ်းကို လူတစ်ဦးချင်းစီ (သို့) အမြတ်အစွန်းမယူဘဲ အသုံးပြုမှုအတွက် MSU၊ CESD၊ IFPRI တို့ကို အကြောင်းကြားပြီး ထပ်မံထုတ်ဝေခွင့်ရှိနိုင်ပါသည်။ ပုံနှိပ်သူ။ Department of Agricultural, Food, and Resource Economics, Michigan State University, Justin S. Morrill Hall of Agriculture, 446 West Circle Dr., Room 202, East Lansing, Michigan 48824 ။